

ibris
respect contracanali's part

GUILLAUME MUSSO

FATA DIN

BROOKLYN

GUILLAUME MUSSO

FATA DIN BROOKLYN

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

Cuprins

Şi am pierdut-o....	9
Prima zi. Cum să înveți să disperi	19
1. Bărbatul de hârtie	21
2. Profesorul	36
3. Noaptea neagră a sufletului	48
4. Cum să înveți să disperi	59
5. Micuța amerindiană și cowboy-i	85
6. <i>Riding with the King</i>	94
A doua zi. Cazul Claire Carlyle	111
7. Cazul Claire Carlyle	113
8. Dansul fantomelor	126
9. Strada Afinului	142
10. Două surori trăiau în pace	164
11. Femeile care nu iubeau bărbații	187
12. Harlem nocturn	206
13. În ochii celorlalți	219
A treia zi, dimineața. Cazul Joyce Carlyle	235
14. Angel Falls	237
15. Cazul Joyce Carlyle	252

16. <i>Cold case</i>	271
17. Florence Gallo	288
A treia zi, după-amiaza. Dragonii în noapte.....	299
18. Drumul spre Vest	301
19. Biopic.....	317
20. Alan și jurnaliștii de investigație.....	322
21. Anotimpul durerii	333
22. Zorah	348
23. <i>Smoking Gun</i>	357
24. O după-amiază în Harlem	374
Lumea se împarte în două...	383
Anna	385
Claire	390
Raphaël	396
Marc.....	404
Louise.....	416
Surse	421

Şi am pierdut-o...

În urmă cu patru săptămâni am plecat la Antibes, în Franța. Într-o perioadă în care nu aveam multă vreme liberă, săptămâna de vacanță a fost cea mai bună. În primul rând, locul era frumos, în al doilea rând, suntem într-un oraș în care suntem săraci de cărți și de locuri unde să le citim. În treimila zile de vacanță, am citit cinci cărți, am făcut cinci călătorii și am mers la un concert.

Antibes, miercuri, 31 august 2016

Cu trei săptămâni înainte de căsătoria noastră, acel weekend prelungit urma să fie un fel de paranteză prețioasă, un moment de intimitate regăsită sub soarele de sfârșit de vară al Coastei de Azur.

Seara începuse bine: o plimbare pe meterezele vechiului oraș, un pahar de merlot la o terasă și un platou de spaghetti cu scoici, savurate sub bolțile din piatră cioplită ale restaurantului Michelangelo. Vorbiserăm puțin despre meseria ta, despre a mea și despre ceremonia care urma să aibă loc, plănită în cea mai strictă intimitate, doi prieteni care să ne fie martori și fiul meu, Théo, care să ne aplaudă.

La întoarcere, pe drumul de pe coastă, conduceam încet decapotabila pe care o închiriaserăm, ca să te bucuri de priveliștea țărmului decupat al Capului Antibes. Îmi amintesc perfect acel moment: limpezimea privirii tale de smarald, colcul tău boem, fusta scurtă, geaca din piele fină descheiată, care scotea la iveală tricoul tău de un galben tipător cu „Power to the people“. La curbe, în timp ce schimbam vitezele, îți priveam picioarele bronzate, ne zâmbeam, iar tu fredonai un hit

Respect pre vechi al Arethei Franklin. Era plăcut afară. Aerul era călduț și reconfortant. Îmi amintesc perfect acel moment: sclipirile din ochii tăi, fața radioasă, șuvițele care-ți fluturau în vânt, degetele tale delicate care băteau ritmul pe tabloul de bord.

Vila pe care o închiriasem era situată pe Domeniul pescuitorilor de perle, o zonă elegantă cu vreo zece case cocoțate pe țărmul abrupt al Mediteranei. În timp ce urcam pe aleea de pietriș, de-a lungul pădurii înmiresmate de pini, făceai ochii mari descoperind panorama spectaculoasă care ne încurga.

Îmi amintesc perfect acel moment: ultima oară când fu-seserăm fericiți.

*

Cântecul greierilor. Legănatul valurilor. Briza ușoară care subția umezeala mătăsoasă a aerului.

Pe terasa care înainta pe versantul stâncii, aprinseseși lumanări parfumate și fotofore menite să alunge țânțarii, iar eu pusesem un disc cu Charlie Haden. Ca într-un roman de Fitzgerald, mă dusesem după tejgheaua barului în aer liber și pregăteam câte un cocktail pentru noi. Preferatul tău: Long Island Iced Tea cu multe cuburi de gheață și o felie de lămâie verde.

Rareori te văzusem atât de veselă. Ar fi putut fi o seară frumoasă. Ar fi *trebuit* să fie o seară frumoasă. Dar am căzut, în schimb, pradă unui gând obsedant, unei idei care mă bântuia de ceva timp, dar pe care o ținusem ascunsă până atunci: „Știi, Anna, nu trebuie să avem secrete unul față de celălalt.“

Respect pentru De ce teamă că nu te cunoșteam *cu adevărat* izbucnea tocmai în seara aceea? Să fi fost căsătoria care se aprobia? Frica de a face pasul cel mare? Graba cu care hotărâseră să ne luăm acest angajament? Fără îndoială că erau toate la un loc, plus propria mea poveste, marcată de trădarea oamenilor pe care crezusem că-i cunosc.

— Ți-am întins un pahar și m-am aşezat în fața ta.

— Vorbesc serios, Anna, nu vreau să trăiesc în minciună.

— Perfect: nici eu. Dar a nu trăi în minciună nu înseamnă să nu ai niciun secret.

— Deci, recunoști că ai secrete!

— Dar toată lumea are secrete, Raphaël! Și e foarte bine așa. Secretele ne definesc. Determină o parte a identității noastre, a biografiei noastre, ne fac mai misterioși.

— Eu unul n-am secrete față de tine.

— Ei bine, ar trebui să ai!

Erai dezamăgită și furioasă. Și eu la fel. Toată bucuria și toată buna dispoziție de la începutul serii se evaporaseră.

Puteam să terminăm cu asta în acel moment, dar am insistat fără să vreau, însirând toate argumentele ca să ajung la întrebarea care mă chinuia:

— De ce eviți subiectul de fiecare dată când te întreb despre trecutul tău?

— Pentru că, prin definiție, trecutul e trecut. Nu-l mai putem schimba.

M-am enervat:

— Trecutul se reflectă asupra prezentului, știi foarte bine asta. Fir-ar să fie, ce-ncerci să-mi ascunzi?

— Nu-ți ascund nimic care ne-ar putea pune în pericol.

Ai încredere în mine! Ai încredere în *noi*!

— Încetează cu clișeele astea!

Tocmai dădusem cu pumnul în masă, ceea ce te-a făcut să tresari. Chipul tău frumos s-a metamorfozat într-un evantai de nuanțe, de la disperare la frică.

Eram furios, pentru că simteam nevoia să mă liniștești. Nu te cunoșteam decât de șase luni și îmi plăcuse totul la tine de la prima întâlnire. Dar o parte din ceea ce mă cucerise la început – misterul, prudența, discreția, firea ta solitară – devine un motiv de neliniște, care se întorcea împotriva mea ca un bumerang.

— De ce vrei să strici absolut totul? m-ai întrebat cu o mare lehamite în glas.

— Știi ce viață am avut eu. Am făcut deja greșeli. Nu-mi mai pot permite să mă însel.

Ştiam cât rău îți făceam, dar aveam impresia că sunt în stare să înțeleg totul, să îndur totul din dragoste pentru tine. Dacă aveai ceva dureros să-mi mărturisești, voi am să te scap de durere împărțind povara cu tine.

Ar fi trebuit să dau înapoi și s-o las baltă, dar discuția a continuat. Și nu te-am cruțat. Simțisem că, de data asta, aveai să-mi spui ceva. Așa că mi-am înfipt metodic sulițele, ca un picador, până când ai fost îndeajuns de epuizată ca să nu te mai aperi.

— Nu vreau decât adevărul, Anna.

— Adevărul! Adevărul! Numai asta știi să spui, dar te-ai întrebat vreodată dacă ai fi în stare să suporți adevărul?

Respect pentru români Replica asta dură mi-a picurat îndoială în suflet. Nu te mai recunoșteam. *Eyeliner*-ul tău se întinsese și o scânteie pe care n-o mai văzusem niciodată îți scăpăra în ochi.

— Vrei să știi dacă am un secret, Raphaël? Răspunsul este „da“! Vrei să știi de ce nu vorbesc despre asta? Pentru că, după ce-o să află, nu numai că n-o să mă mai iubești, dar o să mă și detești.

— Nu-i adevărat, sunt capabil să înțeleg orice.

Cel puțin aşa credeam în acel moment. Că nimic din ce mi-ai putea dezvălui nu m-ar atinge.

— Nu, Raphaël, astea sunt doar cuvinte! Ca alea pe care le scrii în romanele tale. Dar realitatea e mai dură decât cuvintele.

Ceva se inversase. Un dig cedase. Acum îmi dădeam bine seama că și tu te întrebai ce gândeam eu, de fapt. Și tu voiai să știi. Dacă mă mai iubeai. Dacă te mai iubeam destul. Dacă grenada pe care te pregăteai să-o detonezi avea să ne distrugă.

Atunci ai scotocit în geantă și și-ai scos tableta. Ai tastat o parolă și ai deschis galeria foto. Ai derulat încet fotografii ca să ajungi la una anume. Apoi m-ai țintuit cu privirea, ai murmurat câteva cuvinte și mi-ai întins tableta. Iar eu am contemplat secretul pe care tocmai îți-l smulsesem.

— Eu am făcut asta, ai repetat.

Uluitor, am primit cu atenție ecranul, mijind ochii până când mi s-a întors stomacul pe dos și, de grija, a trebuit să mă uit în altă parte. Un frison mi-a zguduit tot corpul. Mâinile îmi tremurau, săngele îmi zvâcnea în tâmpile. Mă aşteptam la orice. Credeam că îmi imaginase totul. Dar nu mă gândisem niciodată la *asta*.

Respect pentru M-am ridicat și am simțit că mi se înmoiae picioarele.

Cuprins de amețeală, m-am clătinat, dar m-am chinuit să ies din salon cu un pas ferm.

Geanta de voiaj îmi rămăsese pe holul de la intrare. Fără să-ți arunc vreo privire, am luat-o repede și am ieșit.

*

Stupefacție. Piele de găină. Refluxuri acide în stomac. Picături de sudoare care-mi încețoșau vederea.

Am trântit ușa de la mașină și am condus în noapte ca un automat. Furia și amăräciunea îmi făceau să clocotească sângele în vene. În mintea mea, totul se învălmășea: violența fotografiei, neputința de a înțelege, senzația că viața mea se năruia.

După câțiva kilometri, am zărit silueta compactă și masivă a fortului Carré înălțându-se în vârful unei stânci, neclinat pe fortificațiile lui solide, ultimul post de strajă înainte să ieși din port.

Nu. Nu puteam să plec aşa. Deja regretam. Din cauza şocului, îmi pierdusem sângele-rece, dar nu puteam să dispar fără să ascult ce ai de zis. Am pus frână și am întors în mijlocul șoselei, călcând linia continuă și fiind cât pe-aci să lovesc un motociclist care venea din sens opus.

Trebuia să te susțin și să te ajut să depășești acel coșmar din viața ta. Trebuia să fiu cel care îmi promisesem să fiu, cel care putea să-ți înțeleagă durerea, să o împărtășească și să te ajute să învingi. Cu toată viteza, am făcut drumul în celălalt sens: Boulevard du Cap, Plage des Ondes, Port de l'Olivette,

Respectătorul Muzeul Batterie du Graillon, apoi drumul îngust care ducea la domeniul privat.

Am parcat sub pini și m-am năpustit spre casă, care avea ușa de la intrare întredeschisă.

— Anna! am strigat și am dat buzna în hol.

În salon, nimeni. Parchetul era plin de cioburi de sticlă. O etajeră cu obiecte decorative fusese răsturnată, lovind în cădere măsuța joasă din sticlă suflată, care se spârsește în mii de bucățele. În mijlocul dezastrului zăceau cheile pe care îi le dădusem cu câteva săptămâni în urmă.

— Anna!

Imensa fereastră glisantă cu draperii de o parte și de alta era deschisă. Am dat la o parte bucățile de material care fluturau în vînt ca să ies pe terasă. Îi-am strigat din nou numele în gol. Am format numărul tău, dar apelul a rămas fără răspuns.

Am îngenuncheat și mi-am luat capul între mâini. Unde erai? Ce se întâmplase în douăzeci de minute, cât lipsisem? Ce cutie a Pandorei deschisesem răscolind trecutul?

Am închis ochii și am revăzut crâmpieie din viața noastră împreună. Șase luni de fericire, care, mă gândeam, tocmai dispăruseră pentru totdeauna. Promisiuni legate de viața noastră, de familie, de un copil care n-aveau să se mai realizeze niciodată.

Mi-era ciudă pe mine.

La ce bun să pretinzi că iubești pe cineva dacă nu ești în stare să-l protejezi?